ἐστὶν ὁ ἀνήρ, μοναχῶν τῶν δ' ἀνακεχωρηκότων καὶ ὀρεσιτρόφων καὶ ἀκριβῶς εἶναι ὅπερ λέγονται βουλομένων, καίγε ὡς εἰκὸς τοὺς ἐνταῦθα δυσχεραίνει θορύβους, τάχιον—καί μοι μὴ μέμφου τοσαῦτά σε ποιεῖν ἔχοντα κατεπείγοντι—τάχιον ὅπερ αἰτεῖ λαμβανέτω, ὅπως ἀνθ' ἑνὸς μόνου οὔκουν πλειόνων τὴν ἡμετέραν αἰτιώμενος πόλιν, τοῦ ὡς πλείστους δηλαδὴ τυχεῖν ἀνθρώπους ἰδεῖν ἐν αὐτῇ, ἀρετὴ δὲ μάλιστα πόλεως τοῦτο κἂν ἐκείνῳ οὐχ οὕτω δοκῇ, βίον τὸν μονήρη καὶ ὄρος ἠγαπηκότι, τἄλλα εὐχάριστος ἔχων ἀπίῃ, πάντων κατ' ἐπιθυμίαν ἀπηντηκότων αὐτῷ.

ρξα') Τῷ πρωτοσεβαστῷ καὶ πρωτοβεστιαρίῳ

Τὸ τοῦδε τοῦ πένητος αἴτημα οὐκ Ἀρκαδία ἐστίν, ὅ φησιν ἡ παροιμία, ἵνα καὶ μέγα ᾖ καὶ μεῖζον ἢ κατ' ἰσχὺν τελέσαι τὴν σήν· φαυλότατον δὲ καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ πάλαι κριθὲν ἄξιον καὶ ἀκουσθῆναι καὶ τελεσθῆναι· καὶ μέντοι καὶ τελεσθὲν τρόπον δή τινα ὡς αὐ..... τὸ βασιλικὸν καὶ μαρτύριον... πρόσταγμα· εἰ καί τινων ἀνθρώπων.... ρεῖα, ἄκυρ... αὐτῷ τοῦ ἑαυτοῦ κατὰ τὸ δίκαιον. Καὶ ἐπειδήπερ τοιοῦτο, ἀρίθμει δὴ δ' ὁπόσα δή σοι βοηθητέος ὅδε. Ἔστι μὲν γὰρ πένης, μικρὰ δ' αἰτεῖ· ὁμοῦ δὲ καὶ δίκαια καὶ τῷ πλείονι μέρει προὐξειργασμένα· δυνατὸς δὲ σύ, ἡμεῖς δ' ἀξιοῦμεν· τὸ δ' ἡμεῖς ἱκανὸν οἶμαι καὶ χωρὶς τῶν ἄλλων προκείμενον, τὴν παρὰ σοῦ σπουδὴν τῷ δεομένῳ μνηστεύσασθαι κἂν εἰ μάλιστα χαλεπὸν ἀνῦσαι τὸ αἰτούμενον ἦν, ὅπερ οὐκ ἔστι καὶ δύναμιν ὑπερβαῖνον τὴν σήν· ὅμως ἃ τὴν ἐπ' αὐτῷ σοι βοήθειαν ὑποκνίζει τε καὶ παρακαλεῖ τοσαῦτά ἐστι καὶ τοιαῦτα. Καὶ διὰ πάντα γοῦν ταῦτα ταχὺς ἐπίκουρος τῷ ἀνθρώπῳ γενοῦ, τῶν ἐπιτιθεμένων αὐτῷ κραταιῶς ἀνατρέπων καὶ διαλύων τὴν ἀχθηδόνα.

ρξβ') Τῷ αὐτῷ

Τὸ ταλαίπωρον γύναιον, ἡ Καρυστηνή, ὑπὲρ ἧς πολλάκις, ξένην ὑποστάσης ἀδικίαν, δεηθεὶς οἶδα καὶ ἀποτυχὼν πρότερον

ἐκ τῆς ἄγαν ἀπορίας εἰς νόσον ἐμπεσεῖν κινδυνεύσασα καὶ ἐμπεσοῦσα, νῦν ἤδη καὶ εἰς θάνατον ὑπὸ τῆς νόσου ἐπείγεται. Κεῖται λοιπὸν τὰ ἔσχατα καὶ φθεγγομένη καὶ πνέουσα· συγγενὴς οὐ παρακάθηται· ξένην γὰρ τὴν ἡμετέραν ταύτην πατεῖ, καὶ εἴτις αὐτῇ πλησίον ἦν, ἀπὸ μακρόθεν ἵσταται· ἰατρὸς οὐκ ἐπισκέπτεται· εἰ γὰρ καὶ περιφανῶς ἡ τέχνη φιλάνθρωπος, ἀλλ' οἵ γε προϊστάμενοι τῆς τέχνης ἀφιλανθρώπως τοὺς μὴ τοὺς μισθοὺς προτεινομένους παρέρχονται· φίλοι καὶ συνήθεις οὐ πάρεισι· πόθεν γὰρ παρέσονται τῇ ἐξ Εὐβοίας ἐν Βυζαντίῳ δυστυχούσῃ τοσοῦτον, ᾗ γε κἂν ἐν αὐτῇ τῇ πατρίδι οὕτω κακῶς πρᾶξαι συμβέβηκεν, οὐδεὶς ἂν παρέμεινε φίλος τοῦ μὴ ἐμποδών, ᾗ φησιν ἡ παροιμία, γενέσθαι. Ἐμὲ ἐχρῆν τῇ ἀνθρώπῳ ἐπίκουρον ἐπιστῆναι, ἐμὲ ὃς ἀντὶ πατρὸς κινδυνευόντων τε καὶ ἀπορουμένων προβέβλημαι· ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ κέκτημαί τι, ὅθεν ἐπικουρητέον ἔστιν αὐτῇ· ὁ γὰρ πατριαρχῶν οἶκος ἦν πάλαι ποτὲ δυστυχοῦσιν ἀνθρώποις οἶκος καὶ λιμὴν ἀναψύξεως, ὅτε δηλαδὴ καὶ πολλὰ κεκτημένος ἦν· νυνὶ δὲ βραχέα μὲν ἔχει, ἐκδαπανᾶται δὲ ὅσα περ ἔχει, οὐ μὴν δὲ τοῖς πᾶσιν ἐπαρκεῖ τῶν ἀπόρων κατὰ κλέος τῆς ἄνωθεν εὐδαιμονίας μυρίων προσιόντων αὐτῷ. Ὅθεν κἄν τίς ποτε πρὸς τὰς αἰτήσεις ἀπαγορεύσας, ὅπερ ἐστὶν ἐξείποι, καὶ τὴν ἀπορίαν διεξίοι καὶ τὴν δαπάνην ἐνταῦθα τὸ ἀλγεινότατον, οὔτε πιστεύεται τὰ πιστότατα λέγων, αὐτῆς καὶ ταῦτα τῆς αἰσθήσεως ἐπέκεινα λόγου παντὸς τῶν ἀποριῶν ἐνεργεστάτας παρεχομένης τὰς πίστεις, καὶ φιλοχρηματώτατος ὁ πατριάρχης καὶ ἀπληστότατος ἀκούει καὶ φειδωλότατος. Τί οὖν; ἀβοήθητον εἰς τὸ παντελὲς ἀπολεῖται τὸ γύναιον; μηδαμῶς, ὦ χρηστέ, ἀλλ' ὑμεῖς γε, οἷς ἔχειν δέδωκεν ὁ Θεός, καὶ ἔχοιτέ γε ἀεὶ ἐκεῖθεν λαμβάνοντες, χεῖρα ὀρέξατε, καί τι τῶν εἰς βοήθειαν δυνατῶν ἐπορέξατε. Δίκαιον δὲ πάντως φιλανθρώπων ὑμῶν ἀπολαύειν, οὐ μόνον ὅτι μακρόθεν ὑμῖν ἱκέτις ἥκει, ἀλλ' ὅτι κἀκεῖνα, ὑπὲρ ὧν ἥκει, οὐχ ἕτερός τις αὐτήν, ἀλλ' οἱ βασιλέως ὑπηρέται καὶ ὑπὲρ βασιλέως ἀφῃρηκέναι νομίζονται.